Pregaria.cat

Entrada

Sense paraules

Quan amb una persona som capaços de caminar una bona estona sense dir-nos res, queda clar que realment és amiga. En canvi, si sentim la necessitat de no quedar malament o de que no pensi que ens importa poc, i per això no deixem de donar-li conversa i xerrar per xerrar... aleshores l'amistat, o és molt incipient, o encara no ha arribat. Molts cops el silenci manifesta la confiança o la comoditat de que ens trobem bé al costat d'una persona. Per què vols que pensi que ets "interessant", que ets un ésser simpàtic?

Avui has anat pel carrer en presència de Déu, i no li deies res ni li demanaves res. Sense paraules, sense pregar, sense dir res, ni gràcies, ni perdó, ni hola, ni ajudem... era estar-hi. El soroll era infernal. A aquell ja quotidià de la ciutat calia afegir-li cada tres o quatre carrers el de les obres. Però dintre teu, el silenci era no infernal sinó "celestial".

T'estàs fent amic de Déu. Que Ell t'estima, és ben clar. Fa anys que va al teu costat i no et parla massa. S'hi troba bé. No és que ho hagi dit tot. Segurament està començant a dir, però no té pressa. Això si et mira, per dir-ho d'una manera entenedora, i avui possiblement el que senties era la mirada.

A vegades penses que la relació amb Déu és molt complexa. Mes aviat som nosaltres els complicats. Voldríem oferir-li un currículum "digne". Ell, però, no està per currículums. Ell és un Déu de persones. L'importen les persones. Tu, l'importes.

(Ampliació: Mateu 6, 5-8)

- Tu quan preguis entra a la cambra més retirada
- prega al teu Pare present al llocs més amagats
- Quan pregueu no parleu per parlar
- Bé sap el vostre Pare de què teniu necessitat.